

speurt men hier en daar vaag deze geteekende lijnen in het modelé van het vleesch. En zoo verwonderlijk scherp werd er zoowel aan vorm als aan expressie uitdrukking in gegeven, dat deze kop, zonder een levendige gevoelige schildering, zonder een als levend geworden licht, toch een geweldigen indruk maakt.

Het portret van den vader van dezen jongen man, ook door Moro gedaan, is minder expressief van behandeling, minder scherp van teekening, de verf is hier meer doorheen gewerkt. De derde, eveneens in den catalogus aan Moro toegeschreven kop, draagt een geheel ander karakter. Hierin zijn niet in de eerste plaats de vorm, de bouw en het innerlijk vastgelegd, niet dit werd in den kop met het penseel geteekend, maar wel de contourlijn der groote donkere vlakken van de muts en van de schouders; ook het licht op de rossig krullende baardhaartjes. Maar neus, mond, oogen en wenkbrauwen zijn zonder eigenlijke teekening uitgebeeld. Ze zijn zeer gevoelig geschilderd.

De visie, de schoonheid, het uiterlijke, is hierin hoofdzaak. De schoone verhouding van licht tot donker, de schoonheid van de groote donkere vlakken, de schoonheid van de kleur.

Deze kop is dus gansch anders aangevoeld en deskundigen onderstellen dat niet A. Moro hem heeft geschilderd.

Van roerende schoonheid is het kleine schilderij van B. Fabritius, waarvan we hier een afbeelding geven. Het heeft een warm-bruin Rembrandtiek licht, met iets blauwigs er in en herinnert in kleur eenigszins aan Rembrandts „Man met den Helm” in het muzeum te Berlijn. Van kleur en

schildering is het roerend schoon, grootsch van een vout, van zuivere visie, doorploegd, doorgroefd en toch rag-fijn, als was de verf hier en daar er op geademd; de grijze baard vooral is prachtig geschilderd.

Het damesportret van Terborch zou men haast tegenstrijdig aan dezen Fabritius kunnen noemen. Terwijl het laatste als het ware gedroomd werd, is dit van een heldere klare nuchterheid. Het is van een on-

PORTRET VAN BAYKEN VAN BRACHT, GEHUWD MET PHILIP DE GRAAF,
TOEGESCHREVEN AAN GOVERT FLINCK.

geloofelijk fijne schilderstechniek, scherp en duidelijk. De kleur is koud maar helder. Het zwart is van een fijne kwaliteit.

Twee portretten van J. v. Ravesteyn troffen door een zeldzaam mooie stofuitdrukking (kant, gouden sieraden, warm zwart fluweel) en door hun mooie compositie, de goede lijnverhouding onderling, en in verband tot de omljsting. In het mansportret bewondert men den val van de kant en het